

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 405/09-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. marca 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészároša prerokoval prijatú sťažnosť Ing. J. B., O., zastúpeného advokátom JUDr. F. K., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo Ing. J. B. na slobodu prejavu zaručené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 405/09-17 z 10. decembra 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. B., O. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 z dôvodu ich úzkeho prepojenia.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 321/01 okresný súd konal o žalobe J. V. (ďalej len „žalobca“) a M. V. (ďalej len „žalobkyňa“, spolu ďalej len „žalobcovia“) proti sťažovateľovi o ochranu osobnostných práv a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V zmysle žaloby mal sťažovateľ zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov tým, že na zasadnutí valného zhromaždenia Pozemkového spoločenstva urbáru O. (ďalej len „pozemkové spoločenstvo“) konaného 1. apríla 2001 mal sťažovateľ označiť žalobcov za osoby, ktoré neprávom zadržávajú peniaze patriace pozemkovému spoločenstvu. Sťažovateľ bol pozemkovým spoločenstvom ako jeho vtedajší predseda splnomocnený, aby v mene pozemkového spoločenstva podal podnet na trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu v súvislosti s peniazmi, ktoré za prebytky dreva nevyplatila spoločnosť P., v. o. s. (ďalej len „spoločnosť“), tak ako mala pozemkovému spoločenstvu, ale ich na základe uzavretých nájomných zmlúv vyplatila žalobcom, ktorí ich však pozemkovému spoločenstvu nevydali. Sťažovateľ dal podnet na trestné stíhanie 19. januára 2000, pričom na valnom zhromaždení konanom 1. apríla 2001

oboznámil členov pozemkového spoločenstva so stavom trestného konania, a to tak, že im prečítal znenie uznesenia vyšetrovateľa Obvodného oddelenia Policajného zboru Dolný Kubín (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČTS: ORP-047/2000 z 10. augusta 2000, v zmysle ktorého mal podľa tvrdenia sťažovateľa vyšetrovateľ rozhodnúť, že „... žalobcovia 1) a 2) v novembri roku 1992 svojim konaním naplnili znaky trestného činu podvodu, avšak trestné konanie z dôvodu premlčania odložil“. Sťažovateľ po prečítaní predmetného uznesenia mal na valnom zhromaždení pozemkového spoločenstva prítomných členov vyzvať, aby si žiadali peniaze patriace pozemkovému spoločenstvu od žalobcov, ktorí ich mali neoprávnene zadržiavať.

Okresný súd napadnutým rozsudkom č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 rozhodol, že sťažovateľ svojim konaním nezasiahol do osobnostných práv žalobcu, preto žalobu žalobcu proti sťažovateľovi zamietol, avšak súčasne rozhodol, že sťažovateľ svojim konaním zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, preto jej žalobe vyhovel a sťažovateľovi uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni na najbližšom valnom zhromaždení pozemkového spoločenstva, a tiež, aby okresným súdom určený text ospravedlnenia žalobkyni zverejnil na informačnej tabuli pozemkového spoločenstva. Navyše, okresný súd uložil sťažovateľovi zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu v sume 30 000 Sk, pričom vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa odvolali všetci účastníci konania, pričom sťažovateľ argumentoval tým, že svojim konaním nemohol zasiahnuť ani do osobnostných práv žalobkyne, pretože rovnako, ako aj v prípade žalobcu svoje hodnotiace úsudky, ktoré adresoval voči obom žalobcom na dotknutom valnom zhromaždení pozemkového spoločenstva odvodzoval z „verejnej listiny“, a to z uznesenia vyšetrovateľa. Krajský súd v rámci odvolacieho konania napadnutým rozsudkom sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom zmenil iba okresným súdom sformulovaný text ospravedlnenia žalobkyni.

Sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť proti potvrdzujúcej časti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008, ktorú túto argumentačne

zdôvodňuje predovšetkým skutočnosťou, že svojim konaním nemohol zasiahnuť ani do osobnostných práv žalobkyne, pretože pri formulovaní svojich hodnotiacich úsudkov na jej adresu (rovnako, ako aj v prípade žalobcu) vychádzal zo záverov vyšetrovania vyšetrovateľa, teda z „verejnej listiny“, a teda si tieto konštatovania sám nevymyslel, takže sa nezakladajú ani na lži, ani na jeho domnienkach. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že svojimi výrokmi iba komentoval skutočnosti preukázané v trestnom konaní, pričom podľa neho možno zákonnú ochranu uplatniť len proti prejavom, ktoré sú zásadne nepravdivé alebo pravdu skresľujú. Zákonnú ochranu možno prípadne podľa sťažovateľa uplatniť aj proti prejavom, ktoré sú síce pravdivé, avšak týkajúce sa súkromnej – intímnej sféry života fyzickej osoby a sú spôsobilé prívodiť jej ujmu, pričom v daných okolnostiach o takýto prípad nešlo. Navyše, sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že jeho konštatovania adresované žalobkyni boli iba jeho hodnotiacimi súdmi, pričom „*Hodnotiace súdy (kritika) majú vždy subjektívnu povahu (na rozdiel od skutkových tvrdení, ktoré majú povahu objektívnu), sú teda prejavom názoru toho, kto hodnotiaci úsudok prednáša.*“.

V súvislosti s výkladom pojmu „*hodnotiaci úsudok*“ sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: «*V zmysle judikatúry Európskeho dvora pre ľudské práva vo veci Feldek c. Slovensko (rozhodnutie z 12. 7. 2001, 29032/95) „pravdivosť vyhlásenia, ktoré je hodnotiacim úsudkom nepodlieha dokazovaniu. Súd zásadne nemohol prijať tvrdenie, že hodnotiaci úsudok môže byť za takýto považovaný, len ak je sprevádzaný faktami, na ktorých je založený.“ Otázka rozlíšenia medzi „tvrdenou skutočnosťou“ a „hodnotiacim úsudkom“ bola riešená v prípade Jerusalem v. Rakúsko (rozhodnutie z 27. 2. 2001, č. 26958/95): „Existencia tvrdených skutočností by mala byť preukázaná, kým pravdivosť hodnotiacich úsudkov nie je dokázateľná. Požiadavku dokázať pravdivosť hodnotiacich úsudkov nemožno splniť a sama o sebe porušuje slobodu názoru, ktorá je základnou súčasťou práva chráneného čl. X Európskeho dohovoru.“»*

Súčasne sťažovateľ uviedol, že tieto svoje hodnotiace úsudky založil na rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní, pričom tak konal v dôvere v správnosť tohto rozhodnutia, a odvolávajúc sa na rozhodnutia ústavného súdu (III. ÚS 116/01, III. ÚS 83/01) sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že nie je len úlohou súdu rešpektovať

princíp prezumpcie neviny, ale aj nevhodné výroky orgánov prípravného trestného konania, ktoré by sa v podstate rovnali vysloveniu viny trestne stíhanej osoby, by mohli tento princíp porušiť, a to najmä vtedy, pokiaľ by napr. podnietili verejnosť uveriť, že trestne stíhaná osoba je vinná.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

„S uvedeným názorom Krajského súdu sa nestotožňujeme, naopak domnievame sa, že k poškodeniu dobrého mena, cti a povesti žalobkyne 2) nedošlo priamo konaním žalovaného, ale na základe záverov uznesenia OO PZ Dolný Kubín ČTS: ORP-047/2000 zo dňa 10. 08. 2000, v ktorom orgán činný v trestnom konaní označil konanie žalobcov ako protiprávne. ...

Vzhľadom na to, že konanie žalobcov bolo predmetom trestného konania, nemožno hovoriť, že by spadalo do ich súkromnej (intímnej) sféry. Žalovaný, plniac úlohy predsedu PSU pravdivo informoval členov PSU o jeho výsledkoch, pričom vyjadril morálne odsúdenie žalobcov a apeloval na ich zmysel pre česť, keď žiadal od nich vrátenie peňazí, o ktoré UPS svojim konaním pripravili. Morálne odsúdenie žalobcov v spoločnosti, ako aj zníženie ich spoločenskej vážnosti nepramenia z konania žalovaného, ale predstavujú negatívny dôsledok trestného konania voči žalobcom.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na slobodu prejavu zaručené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. X. dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo na súdnu ochranu, v zmysle čl. 46 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými článkom VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín vedenom pod sp. zn.: 8 C/321/2001-253, ako aj v konaní pred Krajským súdom Žilina vedenom pod sp. zn.: 7 Co/60/2008 porušené.

Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn.: 7 Co/60/2008 z dňa 26. 11. 2008, v časti, v ktorej Krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín 8 C/321/2001-253

z dňa 25. 10. 2007, vo výrokoch 3., 4., 5., 7 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 25. 10. 2007 vo výrokoch 3., 4., 5., 7., sa zrušuje.

Krajský súd Žilina je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka listom sp. zn. Spr. 121/10 z 5. februára 2010, za krajský súd jeho predseda listom sp. zn. Spr. 78/2010 z 8. marca 2010 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedeným vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu listom zo 16. marca 2010.

2.1 Okresný súd vo svojom vyjadrení okrem popisu procesných úkonov vykonaných vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 321/01 uviedol:

„Pokiaľ sa týka obsahu sťažnosti a namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 Ústavy slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, do hodnotenia dôkazov a vyslovenia právneho názoru sudcu v rozhodnutí zo strany predsedu súdu nebolo zasahované rešpektujúc skutočnosť, že podľa zákona č. 385/2000 Z. z. § 2 ods. 1.-4/, sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov. ...

Za podmienok ustanovených osobitnými predpismi je sudca viazaný aj právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí súd vyššieho stupňa. ...

Zároveň oznamujem, že... súhlasím s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.“

2.2 Krajský súd vo svojom vyjadrení uviedol:

„Vo veci prijatej na ďalšej konanie sťažnosti Ing. J. B.,... rozsudkom KS v Žiline sp. zn. 7 Co/60/2008 z 26. 11. 2008 Vám oznamujem, že po vecnej stránke nemám dodať viac, než je uvedené v rozhodnutiach týchto súdov a zároveň súhlasím s tým, aby... ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti, ak dospeje k názoru, že od súdneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

2.3 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu uviedol:

„V plnej miere zotrvávame na našom písomnom stanovisku uvedenom v odôvodnení sťažnosti zo dňa 26. 11. 2008.

Zároveň vyjadrujeme súhlas s tým, aby Ústavný súd SR v konaní o sťažnosti nášho klienta, vo veci porušenia základného práva, vedenej pod č. kon.: II. ÚS 405/09 upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu...“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia označených práv ústavy.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ústavy a základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyjadril nespokojnosť predovšetkým s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008, ktorý podľa jeho názoru nenapravil pochybenie okresného súdu v rozsudku č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 týkajúce sa sťažovateľom tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia jeho zodpovednosti za zásah do osobnostných práv žalobkyne podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, čím mal krajský súd porušiť základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a v konečnom dôsledku aj jeho základné právo na slobodu prejavu.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc mu spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecného súdu prípadne postupom, ktorý mu predchádzal.

Ústavný súd z rozhodnutia krajského súdu zistil, že krajský súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, z vykonaného dokazovania ktorého vyplynulo, že hodnotiace úsudky, ktoré na valnom zhromaždení pozemkového spoločenstva sťažovateľ adresoval žalobkyňi, sa nezakladali na pravde, na rozdiel od jeho tvrdení adresovaných

žalobcovi. Sťažovateľ síce aj v konaní pred všeobecnými súdmi, ako aj v konaní pred ústavným súdom argumentuje tým, že hodnotiaci úsudok tak voči žalobcovi, ako aj voči žalobkyni odvodzoval iba z rozhodnutia vyšetrovateľa, ktorý konanie oboch žalobcov označil ako protiprávne, s čím sa podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd nevysporiadal.

Z uznesenia vyšetrovateľa ČTS: ORP 047/2000 z 10. augusta 2000, ktoré bolo súčasťou vyžiadaného súdneho spisu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 321/01 a na ktoré sa sťažovateľ odvoláva, vyplýva, že „*Policajným preverovaním bolo zistené, že naplnenie zmluvy u M. V. ... bolo čiastočné a u ostatných nedošlo k naplneniu obsahu uvedených zmlúv.*“. Kvôli identifikácii zmlúv, o ktorých pojednáva vyšetrovateľ, je nevyhnutné uviesť, že zo súdnych rozhodnutí, ako aj zo súdneho spisu vyplýva, že obaja žalobcovia mali so spoločnosťou uzatvorené nájomné zmluvy, ktoré podľa výpovedí svedkov mali charakter iba „*fiktívnych nájomných zmlúv*“, keďže na ich základe mala v skutočnosti spoločnosť platiť prostredníctvom žalobcov pozemkovému spoločenstvu za ťažbu „*urbárskeho*“ dreva, pretože „... *urbár zakladali, nebolo účtovníctvo a potrebovali peniaze*“ alebo, že tento spôsob platby bol „... *pre PSU výhodný z daňových dôvodov*“. Súdnym dokazovaním však bolo tiež preukázané, že žalobkyňa, na rozdiel od žalobcu, v skutočnosti spoločnosti aj prenajímala priestory, takže v jej prípade došlo aspoň k čiastočnému naplneniu nájomnej zmluvy, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj vyšetrovateľ, ktorý však mieru naplnenia tejto zmluvy nekonkretizoval.

Vzhľadom na uvedené je teda nepochybné, že z uznesenia vyšetrovateľa vyplývala iba všeobecná informácia, že u žalobcu vôbec nedošlo k naplneniu obsahu nájomnej zmluvy, zatiaľ čo u žalobkyne došlo k jej naplneniu iba čiastočne. Sťažovateľ však túto všeobecnú informáciu vyšetrovateľa pri svojom prejave na valnom zhromaždení pozemkového spoločenstva zovšeobecnil a konkretizoval generálne vo vzťahu k obom žalobcom, a to tak, že obaja zadržávajú „*urbárske*“ peniaze.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd (rovnako ako pred ním aj okresný súd) logicky a vo vzájomne neodporujúcich si súvislostiach odôvodnil svoj záver, že hodnotiace (generalizujúce) úsudky sťažovateľa adresované žalobcom prekročili rámec skutočných

zistení vyšetrovateľa (na ktoré sa sťažovateľ odvolával), iba pokiaľ išlo o žalobkyňu, keďže u nej došlo iba k čiastočnému avšak bližšie nezistenému naplneniu zmluvy. Toto zistenie však sťažovateľ opomenul a bagatelizoval tak, že v zmysle ním vyslovených tvrdení všetky finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa prevzala od spoločnosti, patrili podľa neho bezpochyby pozemkovému spoločenstvu. Uvedené konštatovania sťažovateľa mohli mať teda za následok zásah do osobnostných práv žalobkyne v jej sociálnej sfére, keďže sa na ňu mohlo nahliadať ako na osobu, ktorá zadržovala všetky „*urbárske*“ peniaze.

Vzhľadom na rozpor medzi neurčitým záverom vyšetrovateľa a prejavom sťažovateľa, ako aj vzhľadom na výsledky súdneho dokazovania, v rámci ktorého aj konatelia spoločnosti vyhlásili, že finančné prostriedky vyplatené žalobkyňi boli nájomným na základe s ňou uzavretou nájomnou zmluvou, všeobecné sudy dospeli k záveru, že uvedené vyhlásenie sťažovateľa zasiahlo do osobnostných práv žalobkyne.

Podľa záverov krajského súdu však tento následok (zásah do osobnostných práv) nemal prejav sťažovateľa adresovaný žalobcovi, pretože v jeho prípade nedošlo vôbec k naplneniu nájomnej zmluvy, čo bolo v súlade aj so závermi vyšetrovateľa, z ktorých sťažovateľ vychádzal.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné sudy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné sudy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2, čl. 152 ods. 4 ústavy).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje závery v spojení so závermi okresného súdu, s ktorými sa v podstatnej miere stotožnil, uviedol a zdôvodnil v ich logickej postupnosti.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07) vyslovil, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu (v spojení s rozhodnutím okresného súdu) v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný. Zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Uvedené bolo základom pre rozhodnutie ústavného súdu, podľa ktorého rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 nebolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

2. Sťažovateľ v súvislosti s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 namietal aj porušenie základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ústavy, avšak aj napriek tomu, že sťažovateľ bol v konaní pred ústavným súdom

zastúpený kvalifikovaných právny zástupcom, namietané porušenie tohto základného práva osobitne nezdôvodnil, ale jeho porušenie sám odvodzuje, resp. nadväzuje iba na ním tvrdené porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na už uvedený spôsob odôvodnenia sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 26 ústavy ústavný súd konštatuje, že keďže nedošlo k zisteniu porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 26 ústavy.

Okrem toho ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu ústavný súd osobitne nezistil ani žiadnu existenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 26 ústavy a namietanými rozhodnutiami všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/08 z 26. novembra 2008 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 321/01-253 z 25. októbra 2007 nebolo porušené ani základné právo sťažovateľa na slobodu prejavu zaručené v čl. 26 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O uložení povinnosti niektorému z účastníkov konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy, rozhoduje ústavný súd podľa „výsledku konania“ (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) zohľadňujúc (obdobne ako v prípade rozhodovania o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia), či bola sťažnosť dôvodná, teda či ústavný súd vyslovil porušenie základných práv alebo slobôd sťažovateľa zaručených v ústave alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve vo veci samej.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2010